

keligheden gør den omtalte Fanges Behandling endnu mere uhyggelig, thi naar Manden led af en saa alvorlig Sygdom som Blindtarmsbetændelse, bliver det endnu mere forkasteligt at lade en almindelig Straffefange forsøge paa at være Doktor overfor ham.

Den højtærede Minister oplyste, at de gamle Torturspændetrojer ere blevne afskaffede. Det er en Meddelelse, som maa modtages med Tilfredshed. Jeg har desuden erfareet, at man i den sidste Tid har været særlig arbejdsivrig med at fernisere Tugthusets Cellerulve, og at Stadsingeniøren i Horsens har været ude for at overveje, hvor meget det kunde koste at indlægge Vandklosetter i Tugthuset. Det taler altsammen for, at der arbejdes paa at tilvejebringe Reformen derovre. Men alt dette er ikke Inspektør Goos' Skyld. De Foranstaltninger, der ere truffene, maa enten skyldes den højtærede Justitsminister eller den meget ærede Direktør for Fængselsvæsenet. Derfor mener jeg, at Anklagen for de gamle Forhold, de gamle Misbrug, de gamle Mishandlinger, der ere øvede derovre, hvile vedblivende over Inspektør Goos, og hvad den højtærede Justitsminister i Dag fremførte, stiller heller ikke Hr. Inspektør Goos i noget bedre Lys end det, jeg stillede ham i i Gaar. Saa vidt jeg erindrer, søgte den højtærede Minister end ikke med et Ord at stille Hr. Inspektør Goos i et heldigere Lys, end han blev stillet i ved de Klager, jeg fremførte i Gaar.

Jeg kan kun udtale min Glæde og Tilfredshed over, at disse Undersøgelser og Forbedringer ere foretagne ovre paa Horsens Straffeanstalt, og det glæder mig, at den ærede Justitsminister efter den foretagne Undersøgelse er kommen til det samme Resultat som jeg. At det her kun drejer sig om enkelte Betjente, der kunne have overskredet deres Myndighed, falder fuldstændig sammen med den Opfattelse, jeg har faaet ved nærmere Kendskab til og ved at komme i Berøring med Folk fra Straffeanstalten. De fleste af Funktionærerne derovre ere intelligente og dygtige Mænd, der passe deres Arbejde paa bedste Maade og i alle Henseender søge at gøre deres Pligt. Men disse Anstrengelser og denne Pligt troskab fra de underordnede Funktionærs Side bliver sandelig ikke belønnet nær saa højt af Inspektør Goos som Kryberi og Øjentjeneri, det sætter Overbetjentene derovre og Inspektør Goos tilsyneladende langt større Pris paa, og selve Nicolaj Rasmussens Afskedigelse er ogsaa det bedste Bevis i saa Henseende. Den højtærede Justitsminister sagde her i

Dag, at han maatte lade Hr. Goos afgøre, om en Mand var brugbar eller ikke brugbar til at være i Fængslets Tjeneste. Ja, det har Ministeren Ret i, men naar det saa bevises, at der øves Uretfærdigheder derovre, er det Ministerens Opgave at skride ind og søge at faa udjævnet disse Uretfærdigheder; og at der er handlet uretfærdigt overfor denne Fængselsbetjent, synes jeg der ikke kan være Tvivl om. Den højtærede Justitsminister gjorde heller ikke noget som helst Forsøg paa at bevise, at der ikke ved hans Afskedigelse var sket ham Uret.

Den højtærede Minister henviste til, at Inspektør Goos i sin Indberetning til Ministeriet har nægtet at have truet Nicolaj Rasmussen, fordi han ikke vilde være meddelagtig i Indsamlingen til en Hædersgave til Overinspektør Goos, den nuværende Inspektørs Fætter. Her staar Forklaring mod Forklaring. Der har kun været to Mænd til Stede under Samtalen, den afskedigede Fængselsbetjent og Inspektøren. Den afskedigede siger altsaa, at han ved den nævnte Lejlighed blev truet, og at Inspektøren sagde, at han nok skulde huske ham, at han ikke vilde gaa med til dette. Inspektøren benægter det, men jeg har her i min Haand Beviser for, at Inspektøren har udtalt sig paa samme Maade overfor andre. Den tidligere Folketingsmand fra Fredericia, Redaktør Rasmussen, Horsens, skrev i sit Blad, „Horsens Socialdemokrat“, den 16. September 1910 en Artikel, hvori det oplystes, at der var iværksat en saadan Indsamling ude paa Horsens Tugthus. Det hedder heri, at enkelte af Anstaltens Personale have sendt en Liste i Cirkulation blandt Betjentene, og det oplyses, at kun ganske faa vilde gaa med dertil, endvidere oplyses det, at Hr. Goos har truet dem, der ikke vilde gaa med dertil. Det hedder derom ganske kort — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det —: „Hr. Goos gjorde derfor klogt i ikke oftere at omtale Foreningen som „denne beskidte Socialist-Forening“ eller at fremsætte Trusler som: „Jeg skal nok komme om ved denne Forening og dens Medlemmer.“ Det er Trusler, som ere naragtige, fordi Goos ikke ejer Magt til at realisere dem. Men de vise ogsaa et Sindelag, som Hr. Goos gør klogt i at beherske!“. Dagen efter indeholdt det samme Blad en Erklæring fra Hr. Inspektør Goos ved Horsens Straffeanstalt, hvori han indrømmer, at han har brugt de omtalte Ytringer, som der her er Tale om, idet han i sin Erklæring skriver